

TOIMETAJATE VEERG

Vaadates aknast välja, näeme enda ees kauni lumevaibaga kaetud maapinda ning võib öelda kindlalt, et peab paika ütlus: kus on, sinna tuleb ka juurde. Seekordne talv on pakkunud rohkelt võimalusi talverõõmude nautimiseks. Ka Kilingi-Nõmme Gümnaasium ei jätnud head võimalust kasutamata ning korraldas õpilastele tervisenädala "Talvevõlud".

Sõbrapäev möödus mõnusasti sõbrakirju saates, kingitusi tehes ja muidu sõbralik olles. Meie ühildasime sõbrapäeva eksperimendiga "Sinu küljes kinni".

Kuna soovisime ka omalt poolt midagi head teha ja kellelegi rõõmu pakkuda, siis kulutasime kogu oma eelmise lehe sisetuleku Salvo kelkudele ja Kalevi kommidale. Need viisime kingituseks meie linnas elavale neljalapselisele perele. Iga laps sai oma kelgu. Nende silmis nähtud rõõm oli seda kõike väärt.

Meie rõõmus ja tegus toimetuse otsustas samuti üheskoos toredasti kelgutades aega viita, sest kollektiivselt tehtud üritused lähendavad inimesi ja toovad palju positiivseid elamusi.

Kolmanda ning samas ka kõige pikema veerandi lõpp pole enam kaugel, seega püsigem rõõmsalt õppetöölainel ja saavutagem häid tulemusi!

Maarja HERMANN
Mihkel VINOGRADOV

Mida pikem sõit, seda paksem koolileht!

✿ **Maarja HERMANN**

Pühapäeval, 14. veebruaril, tähistas meie ettevõtlik Kirjatarga seltskond üheskoos sõbra- ja vastlapäeva.

Toimetuse rahva osavõtt ei olnud just ülisuur, aga see ei vähendanud kuidagi kohaletulnute indu. Rein ja tema väike sugulane Toomas olid esimesed vaprad, kes "Ülo mäge" vallutama asusid. Pikad liud õnnestusid ka Maarjal ja Kerstil koos väikese sugulase Sandraga. Just kõige pisemate siiras rõõm ja kilked olid need, mis ka meid suuremaid kelkudele meelitasid.

Enne mäelt lahkumist sai tehtud ka sõbrapäevale pühendatud ühine kätest kinni sõprusesõit.

Pärast trallimist suundusime üheskoos Kätlini juurde teed ja Anne valmistatud kooki sööma.

Laua taga sooja teed juues ja maitsvat kooki kõrvale ampsates meenutati rõõmsalt mäel tehtud vastlasõite ning arutati olümpiamängude teemat.

Eesti vanasõna: mida pikem liug, seda pikemad linad, sai meie sõnastuses kaasaegsema kirjapildi: vastlaliu pikkuse järgi võib ennustada koolilehe mahukust.

Tundub, et vanasõna osutub juba selle lehe valmimise käigus tõeks, sest materjal ei tahtnud kuidagi nendele lehtedele ära mahtuda.

EKSPERIMENT

Tere, te olete nüüd kaks tundi minu sõber!

Emilie RUUL
Mihkel VINOGRADOV

Sõbrapäev on Kirjatarga seltskonna lemmikpüha. Mõnuga eksperimenteerime sel päeval pedagoogidega.

Armsatele õpetajatele oma sõpruse näitamiseks viisime ellu Ott Kiivikaselt laenatud idee ja aheldasime nad endi külge. Eksperimendi „Sinu küljes kinni“ abivahenditena läksid käiku ka tuttavate roosad karvased intiimelu käerauad. Raudsete võrudega relvastatuna hakkasime õpetajatele jahti pidama. Esimene ohver oli **Ly Lünekund**, kellest pidi saama Emilie sõber kaheks tunniks. Küll küsiva, aga siiski veel vapra näoga õpetaja astus klassist välja. Emilie lausus: „Te olete nüüd kaks tundi minu sõber!“ ning pani õpetajale klõpsti käerauad ümber randme. Pedagoogi suust paiskus läbi naeru: „Ei ole võimalik!“ Aheldatud paar läks seejärel ühise tandemina inglise keelt õpetama. Sama riukalikult sõbralik plaan oli ka Mihkil, kelle ohvriks sai eesti keele õpetaja **Ly Kuningas**. Õpetaja eest ära ei jooksnud, vaid võttis „ripatsi“ oma tundi kaasa.

Mihkel: Klassi minnes vaatasid õpilased, et mis nüüd toimub, kuid mingisugust erilist reaktsiooni veel polnud. Kui õpetaja tahvlile kirjutama asus, siis oli see raskendatud, kuna ühe inimese asemel oli kaks ning üks pidi pidevalt liikuma, et mitte ette jääda. Mulle jäi ka kohati mulje, et õpetajate jalad on tehtud kõvemast sorti puidust, kuna nendel polnud mingi probleem pool tundi järjest püsti seista. Minu jaoks oli täielik õnnistus see aeg, kui õpetaja täitis e-kooli – sai vahepeal istuda ka. Vahetunni saabudes tahtis Ly mind sokutada **Ene Laadi** külge, kuna Lyl endal oli ees üks individuaaltund. Paraku ei õnnestunud sokutamine kuidagi, kuna õpetaja Laadi hakkas sõrgu vastu ajama ning ütles, et tal on vaja minna WC-sse. Hmm, oma lemmikloomale võib ju sellist mulli ajada, kuid meie kvalifitseeritud

kirjatarklased selle õnge ei läinud ning jutt oli läbinähtav.

Võib öelda, et valisime eksperimendiks suurepärase päeva: nimelt just tol päeval oli õpetajate toas igasugust head ja paremat süüa ning kuna ka meie sõpradest pedagoogidel oli tahtmine maitsta nii üht kui ka teist, siis läksime meiega kaasa. Mõnusalt sohval istudes ning õpetajatega natuke targemat juttu puhudes, tekkis mul mõte: ohoo, sellist mugavust õpilasena naljalt kogeda ei saa.

Mõnusalt sohval istudes ning õpetajatega natuke targemat juttu puhudes, tekkis mul mõte: ohoo, sellist mugavust õpilasena naljalt kogeda ei saa.

Oma järgmiseks ohvriks valisin ma **Anne Aasametsa**. Ta üritas küll tänu oma väikestele käele, mis vupsti läbi raudade tuli, põgeneda, kuid hiljem oli juba täiesti nõus meie eksperimenti kaasa tegema. Esimene tund oli üsna tavaline. Lahendasime 8. klassiga

nuputamisülesandeid, mis olid nendele parajad pähklid. Enne järgmist tundi oli mul vaja külastada käimlat ning õpetajat säästes andsin ma talle armu ja vabastasin ta hetkeks oma sõprusest. Õpetaja läks, käerauad küljes tilpnemas, klassi. Esialgu ei arvanud õpilased sellest midagi, kuid juba järgmisel hetkel, kui ma klassi tulin ning end Anne külge aheldasin, vallandus klassis naer. See oli 7. klass ning ka nendega me lahendasime koos samu ülesandeid, mis eelmise klassiga. Ja ennäe imet: ülesanded olid pea vähem kui kümne minutiga tehtud. Selle peale lausuks: „Tase!“ See päev oli minu jaoks teistsugune, sest sain omale kaks uut sõpra, kelle küljes sain paar tundi aheldatult

olla ning kes näitasid mulle ka seda, mida tehakse teistes tundides. Samas tean, et rohkem ma ei tahaks olla kaks tundi koos õpetajaga. Seda eelkõige sellepärast, et nad seisavad kogu tunni püsti.

„Ei ole võimalik!“ Emilie oma esimese sõbraga.